

for den Taktik, som man har indledet i Sommer. Det, der er Tale om her, er jo intet andet end at bemyndige Kommunerne til at give de Aldersrentenydere, der findes her i Landet, saafremt Kommunerne skønner, at de trænger dertil, en Brændselshjælp. Her er aldeles ikke Tale om noget *Paalæg* for Kommunerne, her er kun Tale om en *Bemyndigelse* for Kommunerne, og saa er der Tale om, at Staten refunderer et Beløb paa indtil 500 000 Kr. af den Hjælp, som Kommunerne saaledes frivilligt har villet yde de aldersrentenydende. Som jeg allerede gjorde opmærksom paa i min Forelæggelsestale, har Kommunerne i stigende Grad erkendt Nødvendigheden af at yde en Brændselshjælp, og jeg for min Del nærer ingen Tvivl om, at der rundt omkring i Kommunerne — praktisk talt i de Kommuner, der i de foregaaende Aar har ydet Brændselshjælp — vil være en levende Erkendelse af, at det er lige saa nødvendigt at yde en saadan Hjælp i den kommende Vinter, som det har været i de forudgaaende Vintre. Det er muligt, at Kommunerne vil rationere noget anderledes og maaske noget skarpere, end de har gjort tidligere, men det staar dem jo ogsaa aabent. Der er intet som helst i Loven om, at Kommunerne skal følge en bestemt Fremgangsmaade, de kan selv i hvert enkelt Tilfælde skønne over, om de paagældende Aldersrentenydere trænger til at faa denne Brændselshjælp eller ikke; skønner Kommunerne, at de ikke trænger til at faa denne Hjælp, saa faar de den ikke, men kommer de til det Resultat, at de gamle virkelig er saadan stillede, at det er praktisk talt umuligt for dem selv at skaffe sig det nødvendige Brændsel, har Kommunalbestyrelserne ifølge Loven en Adgang til at komme disse Mennesker til Hjælp. Det er det, Loven indeholder Bestemmelser om, og intet som helst andet. Det er derfor ogsaa ganske urimeligt at fremføre her, at vi kan ikke blive ved at dynde Udgifter paa Kommunerne. Det er der slet ikke Tale om. Der er kun Tale om at give Kommunerne en Adgang til at skønne, om der i de paagældende Tilfælde er Rimelighed for at komme de gamle til Hjælp.

Det ærede Medlem Hr. Hedegaard, der talte paa Venstres Vegne, troede ikke, at den Omstændighed, at Loven var anvendt i stedse stigende Grad, var et Vidnesbyrd om, at der var særlig Trang til Stede, nej, han havde den Opfattelse, at naar Kommunerne sidste Aar i større Tal end tidligere havde ydet Hjælp, var det, fordi Konkurrencen mellem Kommunerne havde

gjort sig gældende paa en saadan Maade; at der næsten ligefrem var Kapløb mellem Kommunerne om at komme til at hjælpe de gamle. Det tror jeg slet ikke. Jeg tror ikke, at Kommunal mændene rundt omkring i Landet indstiller deres Virksomhed efter saadanne Hensyn og det saa meget mindre, som der jo ikke har været Tale om, lige saa lidt som der er det nu ved dette Lovforslag, at Staten refunderer udover de 500 000 Kr. — det er altsaa en forholdsvis mindre Del af de Udgifter, Kommunerne har haft —, der kan refunderes af Statskassen. Der har altsaa ikke i selve Statens Refusion været nogen Opfordring til Kommunerne til i højere Grad, end Omstændighederne krævede, at anvende Loven. Det ærede Medlem sagde, at den første Lov blev givet med den Begrundelse, at da stod de gamle uforberedte paa at skulle nøjes med den Aldersrente, som blev givet efter Aldersrenteloven af 1922, og derfor maatte man komme dem til Hjælp ved et Supplement, og da man gav Loven om Brændselshjælp til de gamle for anden Gang, begrundede man det med, at nu var der kommet en Prisstigning, og som Følge deraf maatte man hjælpe, men nu, sagde det ærede Medlem, var der overhovedet ingen saglig Begrundelse for at give de gamle den Haandsrækning, som man har givet i de forudgaaende Aar. Her er det ærede Medlem jo i aabenbar Modstrid med det Standpunkt, som hans Partifæller i det andet høje Ting indtog i Fjor, da vi forhandlede om en Revision af Aldersrenteloven. Dér var alle, saa vidt jeg forstod det — i hvert Fald de Folk, der førte Forhandlingerne med mig om Revision af Loven —, af den Opfattelse, at det netop var en udmærket Foranstaltning og en i høj Grad begrundet Foranstaltning overfor de gamle at yde dem et aarligt Beløb, som de kunde købe deres Brændsel for. Man motiverede det med, hvad der ogsaa er rigtigt, at det ellers vilde være overordentlig vanskeligt for de gamle til enhver Tid at faa det Brændsel, der var nødvendigt, for at de ikke skulde sidde og fryse om Vinteren, fordi den Aldersrente, der ydes dem, i mange Tilfælde er ganske utilstrækkelig til, at de kan skaffe sig det nødvendige.

Jeg skal ikke her komme ind paa at nævne de Summer, som de gamle har at regne med, som f. Eks. de enligt stillede har at regne med, enligt stillede ikke i den Forstand, at de ikke har en Ægtefælle, men enligt stillede paa den Maade, at kun den ene af Ægtefællerne kan faa Aldersrente. Der kan